

	Kapitel 8	
	<i>Ett andligt liv i frihet</i>	
8:1 Οὐδὲν ἄρα νῦν κατάκριμα τοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.	1 Nu blir det alltså ingen fällande dom för dem som tillhör Kristus Jesus.	Nu kommer Paulus fram till det han har lyft fram hela tiden, att vi, genom Jesus Kristus, är fria från domen. Genom ordet "apa" "alltså" eller "därför" förklarar Paulus ännu tydligare vad han menar. Han har visat att varken lagen eller gärningar kan göra oss fria från domen. Tvärtom har han pekat på att synden bor i oss där lagen visar oss våra synder och vad Gud vill att vi ska göra, inte kan göra oss fria från domen. Laggärningar kan inte göra oss fria, det kan bara Jesus göra. Han har tagit sig själv som exempel i kap 7 och tydliggjort att det finns inga vägar att nå fram till en friande dom, än genom Jesus Kristus och tron på honom. Det här var viktigt för den tidens människor med den lagtolkning som man gjorde då och vi ser genom historien att vi har så lätt att falla tillbaka till tanken om frälsning genom laggärningar som Paulus så tydligt talar emot i hela romarbrevet. Det är endast Jesus som kan göra oss fria och frälsta. Det Paulus vill komma in på här är hur underbart och befriande det är för alla som tillhör Kristus Jesus. Och det gäller nu "nun" och det är självklart att det är så "apa" "alltså". Egentligen skulle man kunna säga att Paulus nu återgår till att, på ett annat sätt, fortsätter med det han har beskrivit i Rom 3:21-31 efter att sedan har gjort en beskrivning som handlar om tron, om lagen och om synden som bor i vårt kött.
8:2 ὁ γὰρ νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἠλευθέρωσέν σε ἀπὸ τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου.	2 Ty den andliga lag som gäller för livet i Kristus Jesus har gjort mig fri från syndens och dödens lag.	Paulus fortsätter här att tala om lagen, men nu om att det finns en andlig lag och den gäller för våra liv i tron på Kristus Jesus. Han försöker nu att gå in på att ge svar på de frågor som måste ha kommit utifrån vad han tidigare skrivit. Det handlar om hur vi som syndare, levande i vårt kött, i vår syndiga kropp, ändå kan bli befriade från domen, att vi är "simul justus et peccator" – "på samma gång rättfärdig som syndare". Det finns en andlig lag som gäller för livet i Kristus Jesus. Man kan fråga sig varför Paulus väljer att här tala om en andlig lag som han sedan inte beskriver. Det finns olika tolkning om varför Paulus skriver så här. En handlar om att det är en hänvisning till Rom 3:27 där Paulus skriver om "trons lag" och att han här menar samma sak. En annan tolkning pekar på att Paulus, i sina beskrivningar tidigare har talat om lagen och lag uppfyllelse, att han här visar på en annan lag, nämligen andens lag och att den är en beskrivning för det verk som Jesus Kristus har gjort eftersom Paulus också skriver "har gjort mig fri från syndens och dödens lag. Men det kan vara så att Paulus här gör en form av ordlek där han beskriver andens lag som motsatsen till syndens och dödens lag. det kan

		också vara så att v 1 och 2 är en sammanfattning och en övergång till vad han kommer att beskriva i kommande versar eftersom han i v 3 åter talar om lagen, men på ett mer bestämt sätt så som lagen verkligen är.
8:3 Τὸ γὰρ ἀδύνατον τοῦ νόμου ἐν ᾧ ἡσθένει διὰ τῆς σαρκός, ὁ θεὸς τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν πέμψας ἐν ὁμοιώματι σαρκὸς ἁμαρτίας καὶ περὶ ἁμαρτίας κατέκρινεν τὴν ἁμαρτίαν ἐν τῇ σαρκί,	3 Det som lagen inte kunde göra, eftersom den kom till korta inför vår köttsliga natur, det gjorde Gud. Då han lät sin egen son bli lik en syndfull människa och sände honom som ett syndoffer, dömde han synden i människan.	Det verkar inte om att det är "syndens och dödens lag" Paulus beskriver här. Nu återvänder han till att tala om lagen som den verkligen är. Han beskriver lagen som han gjort tidigare och påpekar här att det inte är lagen som i sig kom till korta utan det var p g a vår köttsliga natur. Lagen är ju god och given av Gud, vilket Paulus tidigare påpekat i Rom 7:12 och Paulus har redan fört fram vad lagen betyder i förhållande till vårt kött, så här upprepar Paulus de tankegångar han redan fört fram i Rom 7:7-14. Han upprepar det därför att han nu vill gå in på vad det betyder att leva i anden. Utifrån det han tidigare har beskrivit och talat tydligt om är att vi inte kan nå någon rättfärdighet av oss själva, det hjälper inte att följa lagen till punkt och pricka för vi kan aldrig uppfylla den. Om vi tror att vi gjort det leder det endast till självrättfärdighet och högmod. Men där vi kommer till korta i vår köttsliga natur, där griper Gud in. Paulus beskriver nu vad Gud gjorde. "Han lät sin egen son..." I denna vers sammanfattar Paulus egentligen hela evangeliet. Guds Son blev, inte en syndfull människa utan "homoiomati". "i likhet med". Det Paulus här så kortfattat beskriver är egentligen "att Gud blev människa och bodde bland oss" som Johannes beskriver det i Joh 1:14 eller som Paulus skriver i Fil 2:7-8 "antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss. När han till det yttre hade blivit människa". I vår översättning skrivs det mer som tolkningen av vad Paulus vill säga, men i grundtexten blir det åter som en ordlek där Paulus använder ordet för synd gång på gång. ungefär, vilket egentligen är omöjligt att översätta till svenska: "i likhet med syndigt kött och angående synden dömde han det syndiga i köttet."
8:4 ἵνα τὸ δικαίωμα τοῦ νόμου πληρωθῇ ἐν ἡμῖν τοῖς μὴ κατὰ σάρκα περιπατοῦσιν ἀλλὰ κατὰ πνεῦμα.	4 Därmed kunde lagens krav på rättfärdighet uppfyllas hos oss som lever efter vår ande och inte efter vår köttsliga natur.	Nu kommer Paulus till slutsatsen: eftersom domen över synden i vårt kött har verkställts har också rättfärdigheten genom lagen blivit uppfylld. Men, och det är ett viktigt men, det gäller endast om man lever i anden. Egentligen borde det här vara självklart efter den långa avhandling som Paulus har gjort i sitt brev fram tills nu. Men det är ett viktigt påpekande eftersom vi måste bära med oss att det endast är genom Jesus Kristus och i tron på honom som det gäller annars är vi tillbaka på ruta ett. Här blir också en förklaring till det Paulus menade när han talade om andens lag. Det handlar om att "vandra", vilket är det ord Paulus använder, i anden.
8:5 οἱ γὰρ κατὰ σάρκα ὄντες τὰ τῆς σαρκός	5 Ty de som lever efter köttet har dess sinnelag,	Nu kommer Paulus tydligare in på skillnaden mellan att vandra i anden och att vandra i köttet. Köttet har

φρονοῦσιν, οἱ δὲ κατὰ πνεῦμα τὰ τοῦ πνεύματος.	men de som lever efter anden är andligt sinnade.	ett sinnelag som skiljer sig på andens sinnelag. Det är mycket troligt att Paulus hade sett det här både hos sig själv och bland andra. Det fanns tydliga skillnader, men det finns också en likhet, vilket Paulus tar upp i v 10. Likheten består av att vi alla lever i samma köttsliga gestalt. Paulus är medveten om det här och det är därför han använder ordet "fronosin" som betyder "sinnelag". ordet pekar på en medvetenhet, inte ett tyckande eller värdering som kan ändras beroende på vem man talar med, utan ett tankesätt eller sinne som är fast grundat. Det blir det tack vare Anden som vi får genom tron genom att Guds ande tar sin boning i oss. Det betyder att det finns två olika grundläggande sinnelag, det köttsliga och det andliga.
8:6 τὸ γὰρ φρόνημα τῆς σαρκὸς θάνατος, τὸ δὲ φρόνημα τοῦ πνεύματος ζωὴ καὶ εἰρήνη·	6 Köttets sinnelag betyder död, men andens liv och frid.	Paulus beskriver nu först vad de olika sinnelagen leder till. Det köttsliga till död och det andliga till liv. Men han lägger också till frid för det andliga sinnelaget. Det kan vara så att han vill påvisa vad det andliga sinnelaget leder till. Det är inte bara liv, d v s evigt liv, utan konsekvensen av att leva i andens liv, tack vare Jesus Kristus, innebär också ett tillstånd av frid. Vi vet egentligen inte varför Paulus lägger till ordet frid och inte bara ställer döden och livet i motsatsförhållanden, men det kan mycket väl vara så att Paulus vill trycka på fördelen med att leva andens liv och kanske vill föra in det som han inte skriver, att köttets sinnelag inte bara leder till döden utan att livet i köttets sinnelag är ett liv i ofrid. Nu bör det också påpekas att Paulus här talar om den eviga döden och det eviga livet. Vi lever som andliga kvar i köttet så länge vi lever i den här världen. Men köttet delar vi alla samma frestelser och vi lever fortfarande också under syndens makt, som Paulus skriver i Rom 7:17 och 20 om "synden som bor i mig". Det är troligen detta som gör att Paulus talar om "sinnelag", vi lever alla i samma kött, men sinnelaget är olika. Som andliga människor blir vi ju inte fullkomliga så länge vi lever i köttet, synden och frestelserna till att göra det onda, finns ju kvar hos oss även om vi har ett andligt sinnelag. Därför går Paulus nu vidare med att förklara vad köttets sinnelag betyder.
8:7 διότι τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς ἐχθρὰ εἰς θεόν, τῷ γὰρ νόμῳ τοῦ θεοῦ οὐχ ὑποτάσσεται, οὐδὲ γὰρ δύναται·	7 Köttets sinnelag innebär ju fiendskap med Gud; det underordnar sig inte Guds lag och kan inte heller göra det.	Det är fiendskapet med Gud som är kännetecknande för köttets sinnelag och som skiljer ut från andens sinnelag. Förhållandet till Gud är det avgörande. Ordet för fiendskap "echthra" betyder just fiendskap, men det kan också vara besläktad med adjektivet "echthros" som hänför från dem som är utanför. I GT användes detta ord om att tala om dem som var utanför judendomen, utanför det utvalda Gudsfolket Israel. Köttets fiendskap är utanför Guds goda vilja, inte därför att Gud har ställt dem utanför eftersom Jesus Kristus dog för alla människor i alla tider, utan för att köttets sinnelag

		medvetet eller i alla fall halvt medvetet ställer sig utanför Gud och det goda som Gud vill. Det goda Gud vill finns i lagen och manifesteras i att Jesus Kristus gick i döden för alla människors synder och uppstod för att alla ska ha liv. Vill man inte ta emot Jesus, ställer man sig utanför och tar del av fiendskapen mot Gud. Men så skriver också Paulus att de med köttets sinnelag inte kan underordna sig Guds lag. Det här måste förstås på rätt sätt. Paulus talar om dem som lever med köttets sinnelag och så länge de lever i det sinnelaget kan de inte underordna sig Gud, de behöver Guds ande för att kunna göra det. När man förstår den här distinktionen kan Rom 7 bli något klarare. Vi behöver Guds ande för att leva i andligt sinnelag, vi kan inte av egen kraft eller ens vilja leva ett andligt sinnelag utan att Guds ande gör det möjligt för oss. Det här är egentligen något väldigt viktigt som många i historisk tid har misslyckats med. Om man försöker leva ett andligt liv genom askes eller på något annat sätt och tro sig leva andligt sinnade, så tar man miste om man inte samtidigt verkligen har Guds ande. Det här skriver Paulus om i v 9.
8:8 οἱ δὲ ἐν σαρκὶ ὄντες θεῷ ἀρέσαι οὐ δύνανται.	8 De som är kvar i sin köttsliga natur kan inte behaga Gud.	Här är den svenska översättningen inte så bra. Vi lever ju alla kvar i köttslig natur med de konsekvenser det blir som Paulus har skrivit om i Rom 7. Det står egentligen att de som lever kvar i köttet, de som är i köttet, underförstått sin köttsliga natur, det är dessa som inte kan behaga Gud. Det är vad Paulus menar.
8:9 Ὑμεῖς δὲ οὐκ ἐστὲ ἐν σαρκὶ ἀλλ' ἐν πνεύματι, εἴπερ πνεῦμα θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν. εἰ δέ τις πνεῦμα Χριστοῦ οὐκ ἔχει, οὗτος οὐκ ἔστιν αὐτοῦ.	9 Ni däremot är inte kvar i den utan lever andligt, när nu Guds ande bor i er. Men den som inte har Kristi ande tillhör inte honom.	Nu vänder sig Paulus till dem som lever i det andliga sinnelaget. Varför Paulus nu inte längre skriver "köttets sinnelag" eller "andens sinnelag", även om det är så han menar, kan ha att göra med att uttrycket "sinnelag" ska vara underförstått. Ordet för sinnelag återkommer sedan först i v 27 (även om det inte står så i den svenska översättningen) och det beror troligen på att Paulus har talat om en del annat som anden hjälper oss med och därför då på nytt måste skriva "sinnelag", "fronäma". Här beskriver Paulus att det andliga sinnelaget inte är möjligt att ha eller att leva i om man inte har Guds ande. Det är inte något som vi i våra tankar eller genom viljekraft kan forma, det kan bara Guds ande göra. För att tydligare understryka vad det handlar om skriver ännu en mening om det här. Det är Kristi ande vi får del av. Vi vet inte om Paulus tills nu har gjort som vi alla gör när man skriver något. Paulus dikterade förmodligen. Så läser han igenom det han har dikterat och kanske kommer på att det kan misstolkas. Guds ande fanns skrivet om i GT. det var Guds ande som svävade över vattnet, det var Guds ande som var närvarande i templet i det allra heligaste och som Paulus nu skriver om att vi som kristna har del av. I 1 Kor 6:19 talar Paulus om att

		Guds ande bor i våra kroppar och att vi därmed blir tempel åt Gud. Men så kommer Paulus på att det här kan tolkas fel. Vi får Guds ande som en boning i oss genom Jesus Kristus. Det är endast genom Jesus det är möjligt. Så använder Paulus en modell som förkom på den här tiden med att lägga till en negation. Det gjorde man för att visa på tydlighet. Han kunde ju ha skrivit att "de som har Kristi ande tillhör honom", men så gör han inte. Istället för att ändra det han skrev före (det fanns ju inte suddgummi på den tiden), men kanske också för att visa den tidens sätt att vara extra tydlig på, så kommer istället negationen: "Men den som <i>inte</i> har Kristi ande tillhör <i>inte</i> honom."
8:10 εἰ δὲ Χριστὸς ἐν ὑμῖν, τὸ μὲν σῶμα νεκρὸν διὰ ἁμαρτίαν τὸ δὲ πνεῦμα ζωὴ διὰ δικαιοσύνην.	10 Om Kristus bor i er, så är visserligen kroppen död på grund av synden, men anden har liv på grund av rättfärdigheten.	Vi kan se det ännu tydligare här där Paulus använder endast ordet "Kristus". Det är Kristus som bor i oss och eftersom Kristus bor i oss har vi del av hela Guds verk i Jesus Kristus. Men åter, vi blir trots det att Kristus bor i oss, inte fullkomliga. Vi lever fortfarande kvar i köttet där synden fortfarande är en del av vår köttsliga natur, men inte sinnelag. Sinnelaget är andligt genom Kristi ande, men köttet är fortfarande där synden har sin boning för vi är på samma gång rättfärdiga som syndare. Paulus plockar på tydlighet efter tydlighet och skriver att "anden har liv på grund av rättfärdigheten". den rättfärdighet som Paulus talar om är underförstått den rättfärdighet Jesus Kristus vann åt oss. Paulus vill understryka att det andliga liv vi har beror inte på något som vi själva kan åstadkomma, det hela beror på Jesus Kristus, vår Herre.
8:11 εἰ δὲ τὸ πνεῦμα τοῦ ἐγείραντος τὸν Ἰησοῦν ἐκ νεκρῶν οἰκεῖ ἐν ὑμῖν, ὁ ἐγείρας Χριστὸν ἐκ νεκρῶν ζωοποιήσῃ καὶ τὰ θνητὰ σώματα ὑμῶν διὰ τοῦ ἐνοικοῦντος αὐτοῦ πνεύματος ἐν ὑμῖν.	11 Om anden från honom som har uppväckt Jesus från de döda bor i er, då skall han som har uppväckt Kristus från de döda göra också era dödliga kroppar levande genom att hans ande bor i er.	Rättfärdigheten har Jesus ordnat genom sin död och uppståndelse, men det är anden som verkar. Nu talar Paulus endast om att anden uppväckte Jesu från de döda. Döden på korset var uteslutande Jesu verk. Troligen kände Paulus till de gnostiska tankar som förekom vid den här tiden om att Jesus inte dog eftersom Gud inte kan dö, utan det var hans ande som bytte skepnad och tog plats i Simon från Kyrenes gestalt och att det var Simon som dog och inte Jesus. Men Paulus har redan gjort det tydligt att Jesus Guds Son verkligen dog. Det var Jesu verk. Uppväckelsen var andens verk. Men har skillnaden någon betydelse+ Kanske inte. Men det kan ha betydelse om man tänker sig att Jesus tog på sig all ondska, alla synd och all död i sin kropp och dog i vårt ställe som ett offerlamm som slaktades för någon annans synder. "Guds lamm som borttager världens synder". Och Guds ande kan inte ha med det onda, med synden och med döden att göra, det kan bara Jesus ha. Det kan vara så Paulus hade det i sina tankar, han som kände till hela GT:s offerttanke och insåg att döden på korset som ett offerlamm var Jesu verk och när det var fullbordat, då kunde Guds ande gripa in och uppväcka honom från de döda.

		Det Paulus vill tala om är att det är samme Guds ande som också ska verka med oss när vi dör. Vi kommer att dö, men vi kommer också att bli uppväckta. Frågan är vad Paulus menar med "dödliga kroppar". Är det så att vi ska uppstå med den kropp vi hade på jorden? Troligen menar inte Paulus så. Vi kommer att få en ny kropp befriad från köttet. Jesus uppstod i sin kropp, men den var förvandlad. Han tog ju, i sin kropp, på sig all synd och ondska trots att han i sitt kött inte bar på någon synd. Den köttsliga kroppen blev förvandlad eller befriad genom Guds ande. Paulus går inte in på det här som han gör i 1 Kor 15:35-56 när han hade fått frågan "Hur uppstår de döda" och då förklarat det med bilden av en växt som sås och som sedan uppstår, det gamla dör och det uppstår något nytt. "det som blir sått som en kropp med fysiskt liv uppstår som en kropp med ande" 1 Kor 15:44.
	<i>Den härlighet som skall ges Guds barn</i>	
8:12 Ἄρα οὖν, ἀδελφοί, ὀφειλέται ἐσμέν οὐ τῇ σαρκὶ τοῦ κατὰ σάρκα ζῆν,	12 Vi har alltså skyldigheter, bröder, men inte mot köttet, inte att leva efter vår köttsliga natur.	Hur ska vi då leva våra liv när vi nu lever i köttet samtidigt som vi har Guds ande boende i oss genom Jesus Kristus? Det kommer Paulus in på nu. Vad är det för skyldigheter vi har som sådana? Vi har skyldigheter, men inte när det gäller vår köttsliga natur. I den finns alla begärelser, allt ont som fortfarande bor i oss. Men vi har ingen skyldighet att följa våra begärelser, tvärtom. Att leva ett köttsligt liv, som det egentligen står, har vi inga skyldigheter till. Samtidigt lever vi ännu kvar i köttet och i de begärelser som finns i köttet. Paulus går inte in på frågan varför det är så mer än i v 20-21 i detta kapitel, han är mest intresserad av att berätta om vad anden gör för oss som lever kvar i denna världen den tid som är oss given.
8:13 εἰ γὰρ κατὰ σάρκα ζῆτε, μέλλετε ἀποθνήσκειν· εἰ δὲ πνεύματι τὰς πράξεις τοῦ σώματος θανατοῦτε, ζήσεσθε.	13 Om ni lever på det sättet kommer ni att dö, men om ni med ande dödar kroppens gärningar skall ni leva.	Paulus konstaterar att om vi, trots att vi i tron tagit emot Jesus som herre, så kan vi ändå fortsätta att leva i köttet, men det leder endast till döden. men vilket död menar Paulus här? Det kan ju inte vara den kroppsliga döden för då förlorar allt sitt sammanhang här och vi vet att det inte är så. Man dör inte kroppsligen om man lever sitt liv både i tron och i synd. Det som händer är att det andliga dör bort. I grekiskan finns fler ord för "död" medan vi på svenska endast har ordet "död". Men ordet kan känneteckna flera saker. Det kan vara ett oåterkalleligt slut och det kan handla om avskiljande. Det ord Paulus använder först handlar mer om avskiljande liksom när man dör en kroppslig död. Han menar troligen att om man tror på Jesus men fortsätter att leva i synd efter sina begärelse så kommer man att bli avskild från den Helige Ande och efter hand tappar man sin tro. Jesus beskriver detta i liknelsen om vetekornet i Mark 4. Paulus vill

		förklara varför det är så att man behöver ändra sitt liv och sin livsföring när man blir en kristen. Det är dessutom nödvändigt eftersom man lever kvar i sin kropp med alla begärelser och lockelser. Man blir inte befriad från det när man kommer till tro. Det blir en kamp som man nödvändigt måste kämpa. Om man inte tar den kampen på allvar blir man avskild från det andliga livet i Jesus Kristus. Sedan talar Paulus om att vi måste döda kroppens gärningar. Här används ett annat ord som mer kännetecknas av slut. Dessutom använder Paulus inte ordet "kött" här utan "kroppens". Troligen tänkte Paulus på den tankegång som förekom då och har förekommit sedan dess, nämligen att vi kan vinna evigt liv genom goda gärningar. Så är det inte, endast Jesus Kristus kan ge oss evigt liv, vilket Paulus varit så tydlig med och fortsätter att vara. Vi måste alltså kämpa kampen mot köttet och det gör vi med att sluta göra det onda som vi gjorde och som vi använde vår kropp till att göra. Dessa kroppens gärningar måste vi sluta med helt enkelt därför att vi lever kvar i vår köttsliga natur.
8:14 ὅσοι γὰρ πνεύματι θεοῦ ἄγονται, οὗτοι υἱοὶ θεοῦ εἰσιν.	14 Alla som leds av ande från Gud är Guds söner.	Det handlar om att bli ledd av Guds ande. Ordet "hagontai" betyder egentligen "drivas av" men det handlar nog mer om att bli ledd. Vi blir Guds Söner om vi låter oss ledas av den Helige Ande. Det är vad som avses. Det här ordet av Paulus är väldigt viktigt att ta till sig. Vi kan inte leva våra andliga liv på egen hand, vi behöver bli ledda. Det kristna livet funkar inte automatiskt, det gör däremot livet i köttet. Begärelserna kommer vi inte ifrån, de bara finns där och de finns där hela tiden. Vi behöver därför hela tiden få ledning av Gud, det finns inget alternativ. Om vi inte låter oss ledas av Gud tar kroppen och dess begärelser över. Vi måste låta oss ledas av Gud, det är vad Paulus vill påtala.
8:15 οὐ γὰρ ἐλάβετε πνεῦμα δουλείας πάλιν εἰς φόβον ἀλλ' ἐλάβετε πνεῦμα υἰοθεσίας ἐν ᾧ κρᾶζομεν· ἀββα ὁ πατήρ.	15 Ni har inte fått en ande som gör er till slavar så att ni måste leva i fruktan igen; ni har fått en ande som ger söners rätt så att vi kan ropa: "Abba! Fader!"	Men andens ledning är annorlunda än denna världens ledning och kroppens ledning. I anden är vi fria, det är vi inte i kroppen. Vi kan välja att låta oss ledas av anden eller inte. Vi är inte slavar under anden. Det är visserligen befriande ord i sig, men det kan också vara ett problem. Vi måste hela tiden välja att ledas av anden. Men vi behöver inte leva i fruktan för anden gör oss fria och vi får i anden hela tiden veta att vi har söners rätt, att vi verkligen är Guds barn med alla de rättigheter som söner har. Vi kan visserligen, som den förlorade sonen, välja att avstå, men vi blir aldrig fråntagna rätten till att leva med Gud. Det är denna rätt som Jesus har gjort möjlig för oss. Vi är därför på samma gång fria att välja, men vi har hela tiden kvar vår rätt.
8:16 αὐτὸ τὸ πνεῦμα συμμαρτυρεῖ τῷ	16 Anden själv vittnar tillsammans med vår ande om att vi är Guds barn.	Det är Guds Ande som vittnar med vår ande, men vad menar Paulus med "vår ande"? Det har tolkats lite olika, men sett i sin kontext här är det

πνεύματι ἡμῶν ὅτι ἐσμὲν τέκνα θεοῦ.		uppenbart att vi får anden av Gud genom Jesus Kristus. Vi kan se det i v 15: "ni har fått en ande". Det fanns i den grekiska filosofin en uppdelning av människan i ande, själ och kropp. Det är inte vad Paulus talar om här. Han talar om att vi har fått en ande, det är inte en befintlig ande som vi har med oss från födelsen som den grekiska filosofin talar om. Paulus menar troligen att anden som det talas om här är något vi fått genom tron på Jesus Kristus. Det är en ande vi har fått från Gud själv. Gud ger av sin ande till oss så att vi tillsammans med Guds ande är förvissade om att vi verkligen är Guds barn och kan ropa "Abba! Fader!" Uttrycket i v 15 kommer kanske från gudstjänsten där man i frihet kunde ropa ut Gud som vår Fader, vilket annars hade varit otänkbart i den judiska kulturen. Vissa menar att det är ett uttryck för bönen "Fader vår" som man bad i gudstjänsten.
8:17 εἰ δὲ τέκνα, καὶ κληρονόμοι· κληρονόμοι μὲν θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ, εἵπερ συμπάσχομεν ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν.	17 Men är vi barn, då är vi också arvingar, Guds arvingar och Kristi medarvingar, om vi delar hans lidande för att också få dela hans härlighet.	Av den svenska översättningen kan man lätt tro att det är först när vi delar Kristi lidande som vi är barnskapets rättmätiga arvingar. Men så menar inte Paulus. Han har tydligt talat om att vi är Guds barn och har söners rätt till att arva det eviga livet. Det förstås nog lättare om man sätter punkt efter Kristi medarvingar i den svenska översättningen, då blir det mer begripligt och man skulle kunna översätta det med: "Om vi delar han lidande får vi också dela hans härlighet." Det fanns ju inte punkt eller komma på Pauli tid. Paulus gillar ordkombinationer och här använder han flitigt en sammansättning av ordet "syn", "med". Vi är medarvingar, vi är med-lidande och vi är med-förhärligande. Kanske vill Paulus med denna ordkombination peka på den absoluta kopplingen med Kristus. Han kan inte nog beskriva att vi hör samman med Kristus. Här börjar han tala om den uppfattning som kanske fanns vid den här tiden och som levt sig kvar fram till våra dagar, att om vi är ett med Kristus är vi undantagna ondskan och lidandet i världen. Så är det inte. Paulus fick själv erfara att det inte var så och Jesus talade tydligt om det bl a i Matt 5:11: "Saliga är ni när man skymfar och förföljer er och på allt sätt förtalar er för min skull." Vi delar lidandet med Kristus, vi är inte undantagna. Däremot väntar oss en härlighet i himlen där vi en dag får slippa allt ont och allt lidande. Det här är en ganska stor fråga, men stämmer väl in i det Paulus talar om här. Han har beskrivit att vi, trots vår tro och gemenskap med Jesus Kristus, ännu lever kvar i våra kroppar i en lidande värld där ondskan ofta tar över och skapar mer lidande och plåga.
8:18 Λογίζομαι γὰρ ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν	18 Jag menar att våra lidanden i denna tid ingenting betyder mot den	Paulus vill inte fränsäga att vi ska slippa lidandet, men det finns ett absolut slut på det och en härlighet som väntar oss sedan. Jämfört med den härligheten betyder inte lidandet lika mycket i vår

ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς.	härlighet som skall uppenbaras och bli vår.	värld, vill Paulus tala om. Han använder ordet "axia", värde, som i grundbetydelsen har med jämvikt och balans att göra, men kom med tiden att handla om värde. Ordet här använder Paulus just i betydelsen värde, men eftersom han använder ordet "axia" har det med jämförelse att göra. Jämfört med härligheten som väntar oss och ska bli uppenbar för oss är lidandet jämförelsevis inte så mycket om man jämför med den härlighet som vi, lidande i denna världen, ska få uppleva i himlen.
8:19 ἡ γὰρ ἀποκαταδοκία τῆς κτίσεως τὴν ἀποκάλυψιν τῶν υἱῶν τοῦ θεοῦ ἀπεκδέχεται.	19 Ty skapelsen väntar otåligt på att Guds söner skall uppenbaras.	Den här versen är lite svår att tolka vad Paulus egentligen åsyftar. Men det är en fortsättning på tankegången i v 18 eftersom han inleder med "ty". Eftersom lidandet i denna världen med vissheten om den kommande härligheten är besvärande för en kristen, så är man självklart otålig i väntan på himlen. Termen "apokaradokia", "väntar otåligt" är ett sammansatt ord från "dechomai", ta, motta och med prefixen "ek" som betyder vänta och med tillägget "ap" blir det en otålig väntan. Man kan tänka sig att sammansättningen stämmer väl med Pauli tankar. Vi väntar på något gott som ska komma, vi vet att det kommer, men inte när och därför väntar vi otåligt på något gott som vi kommer att få ta emot. Att det är skapelsen som väntar otåligt är lite svårare att förstå eftersom ordet för skapelse kan tolkas olika. Det kan betyda hela Guds skapelse, men det kan också betyda mänskligheten. Svaret kommer mer i v 20 om att det handlar om hela skapelsen. Tanken är GT:lig nämligen att när människan, som Gud givit ansvar för skapelsen till, avföll, föll hela skapelsen. Det är en juridisk bindande tanke att om den som är ansvarig faller, faller hela företaget s a s. Så var tanken på Pauli tid, idag har vi genom vetenskapen svårt att få ihop den här tanken eftersom vi numer vet att människans inträde i skapelsen har en lång historia som pekar på att allt inte var ett paradiset innan människan avföll. Men utifrån den tidens synsätt så stämmer Pauli tankegång in.
8:20 τῇ γὰρ ματαιότητι ἡ κτίσις ὑπετάγη, οὐχ ἑκοῦσα ἀλλὰ διὰ τὸν ὑποτάξαντα, ἐφ' ἐλπίδι	20 Allt skapat har lagts under tomhetens välde, inte av egen vilja utan på grund av honom som vållade det, men med hopp om	För att förstå dessa verser behöver vi följa Pauli tankegång och inte lägga in nutida vetenskapliga frågor till analys. Här fortsätter Paulus med ännu ett "ty". Han fullföljer tankegången att vi lever i en ofullkomlig värld, men att det inte beror på oss människor, utan "på grund av honom som vållade det". Troligen är det Adam som beskrivs här vilket Paulus redan tidigare har talat om i Rom 5:12ff. "Tomhetens välde", "mataiotäti" kommer av ordet "mataios" som var ett ord grekerna använde när de ville uttrycka något resultatlöst, värdelöst, något som bara blev till intet, tomt och innehållslöst. Skapelse förlorade sitt egenvärde att vara något gott när synden kom in. Resultatet kan bara leda till tomhet och meningslöshet, den är den del av vad

		det onda ger som resultat. "Förgängelsen" skrev 1917 års översättning. Kanske vill Paulus förtydliga meningsfullheten i att leva sitt kroppsliga liv och bara ha Jesus vid sidan om, att detta är meningslöst och inte ger något gott resultat, tvärtom. Samtidigt vill Paulus tala om att det här inte är något som vi kan rå för, men måste vara medvetna om. Det är någon annan som har orsakat det här. Men vi bör vara medvetna om det.
8:21 ὅτι καὶ αὕτη ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ θεοῦ.	21 att också skapelsen skall befrias ur sitt slaveri under förgängelsen och nå den frihet som Guds barn får när de förhålligas.	Egentligen hör denna vers direkt ihop med v 20, men versindelningen på 1500-talet bröt denna Paulinska mening mitt itu. "Vi har ett hopp att också skapelsen ska befrias från sitt förgängliga slaveri." Här handlar det om ett hopp, men i Jesus Kristus är det en säkerhet, vi blir befriade. Hur är det med skapelsen? Paulus skriver "hopp" som om det är så att han inte vet om Jesu verk verkligen gäller hela skapelsen eller om det bara är vi människor frälsningen gäller. Ska man följa tanken hos Paulus att vi människor är ansvarig för förhållandet till Gud som återupprättats av Jesus, så måste det innebära att hela skapelsen har del av Guds frälsning. Inget i skapelsen i övrigt, djur som växter, har ju kunnat välja bort Gud, det är endast den möjlighet vi människor har. Övriga skapelsen, lagd under förgängelsen för vår skull, måste ju stå inför Gud som har skapat hela universum och allt som är i den. Gud kommer väl inte att döma djuren? De måste ha en särskild plats hos Gud eftersom Gud har valt att skapa alla djuren. Och ska man följa evolutionstanken att Gud har valt en form av utveckling för sin skapelse, vilket är uppenbart i skapelseberättelsen, så måste Gud, någonstans på vägen Gud ha format människan, homo sapiens, till en varelse med vilja och möjlighet att fatta egna beslut och ta egna val. När skedde i så fall syndafallet? Svaret på frågor som vi inte har svar på och som vi troligen inte kommer att få svar på. För Paulus existerar inte några sådana tankar. Han utgår från skapelseberättelsen enligt den då gällande föreställningen.
8:22 οἶδαμεν γὰρ ὅτι πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει καὶ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν.	22 Vi vet att hela skapelsen ännu ropar som i födslovändor.	Här fortsätter Paulus den apologetiska tanken han har om meningen med att allt finns till. Det handlar om en skapelse som redan från början var tänkt att inte bestå. Troligen hänvisar Paulus till många tankar från sin utbildning till farisé. Då liksom nu fanns det många judiska stora tänkare och tanken på förgängligheten måste ha funnits med redan tidigt. Orsaken till förgängelsen finns i syndafallsberättelsen och tanken från en befrielse från förgängelse fanns också då med i eskatologiska termer och man var oense bland de lärda. Särskild sadducéerna motsatte sig tanken på uppståndelsen, men inte fariséerna. Tanken på ett återupprättat rike på jorden och inte i himlen fanns med redan då

		liksom det finns idag. Men hur det verkligen kommer att bli och vad som är Guds avsikt, kommer inte att bli uppenbart förrän i den yttersta tiden. Oavsett det är den troliga tanken att allt det förgängliga kommer att upphöra. Oavsett hur man ser på det kommer det att bli så. Universum kommer att upphöra någon gång, frågan är bara när. Det kan vara så att de svarta hålen i alla galaxer innehåller ingenting och att allt en gång kommer att bli det det var från början: ingenting. Men sådana tankar är bara filosofiska, vi vet helt enkelt inte vad ett svart hål är, ännu. Det Paulus vill uttrycka är att inte bara mänskligheten utan hela skapelsen anar och väntar på befrielsen från förgängelsen. Det är inte bara vi som kristna, "som har fått Anden som en första gåva" som väntar, hela skapelsen väntar. Uttrycken "i födslovänder" är troligen bara ett uttryck för den för oss många gånger ofattbara smärta och ondska som egentligen oförklarligt härskar i världen. Alla önskar sig kärlek och fred, men oavsett hur mycket vi än jobbar för kärlek och fred, så blir det inte så. Därför ser skapelsen med smärta på det som sker och väntar på förlossningen och befrielsen.
8:23 οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τὴν ἀπαρχὴν τοῦ πνεύματος ἔχοντες, ἡμεῖς καὶ αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς στενάζομεν υἱοθεσίαν ἀπεκδεχόμενοι, τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ σώματος ἡμῶν.	23 Och till och med vi, som har fått Anden som en första gåva, också vi ropar i vår väntan på att Gud skall göra oss till söner och befria vår kropp.	Vad Paulus vill uttrycka är att den längtan att bli befriad från förgängelsen gäller hela skapelsen och vi "som har fått Anden" är inte undantagna. "aparchän" "förstlingsgåva" är ett ord som handlar om att det första, första skörden, första sonen osv tillhör Gud. Men Paulus går inte in i vad han menar med det här uttrycket hämtat från GT. Det kan betyda olika saker, en av dem är "pant", något som ges i förväg. Vi har redan i detta livet fått del av Helig Ande, ett förtecken på vad som en gång ska komma. Det innebär att vi som kristna redan har fått en försmak av det som ska komma när vi blir helt omslutna av den Helige Ande. Men det är väsentligt och troligen vad Paulus vill visa, det är inte så att vi inte har den Helige Andes fullhet här och nu vilka många genom tiderna har försökt teologiskt mena, så menar inte Paulus. Den Helige Ande är till sin fullhet, en del av oss, en försmak, en förpant eller underpant inför det som en gång ska komma. Och eftersom vi redan här har en försmak av det som vi en gång till fullo ska få, så blir vår längtan efter det fullkomliga något som gör att "vi ropar i vår väntan". Att vi ska bli Guds söner kommer inte att ske under vår jordiska boning utan när vi har blivit befriade från kroppen och från det ofullkomliga livet på jorden.
8:24 τῇ γὰρ ἐλπίδι ἐσώθημεν· ἐλπὶς δὲ βλεπομένη οὐκ ἔστιν ἐλπίς· ὁ γὰρ βλέπει τίς ἐλπίζει;	24 I hoppet är vi räddade – ett hopp som man ser uppfyllt är inte något hopp, vem hoppas på det han redan ser?	Att Paulus menar så ser vi här. Det är i hoppet vi är räddade. Vår räddning eller frälsning är en pågående process som ska bli fullkomlig i himlen. Hoppet innebär att vi både har del av den Helige Andes fullhet, men också är kvar i vår ofullkomliga

		natur. Paulus har fram tills nu visat på det här problemet och förklarat det på flera olika sätt och kommer här till slutsatsen att vårt tro är en tro på Herren Jesus Kristus som, genom förlåtelsen, renar och befriar oss från synden och ger oss hoppet om att vi en dag ska bli befriade från kroppen, den gamla människan. Det kommer sedan, men hoppet om det vi vet, genom tron, ska komma är en säker kunskap eftersom vi har fått den Helige Ande.
8:25 εἰ δὲ ὃ οὐ βλέπομεν ἐλπίζομεν, δι' ὑπομονῆς ἀπεκδεχόμεθα.	25 Men om vi hoppas på det vi inte ser, då väntar vi uthålligt.	Vi lever därför i detta livet med allt det goda som Gud ger oss genom den Helige Ande som vi kan använda och bruka. Men eftersom vi ännu lever kvar i det ofullkomliga, väntar vi uthålligt. Inte bara väntar, utan vi gör det uthålligt "hypomonä". I klassisk grekiska användes ordet om att stå ut med lidande eller stanna under en börda. Det handlar inte om tålamod att stå ut med, det handlar om att hålla ut med något som är svårt. Ordet passar bra här eftersom det finns en positiv sida. Uthålligheten beror inte på att ge upp och därför stanna kvar, utan om att hålla ut eftersom man vet i hoppet att det kommer att bli bättre, Det svåra kommer att gå över. Väntan är därför en väntan i det svåra, en väntan i hoppet om att det svåra ska ta slut.
8:26 Ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ πνεῦμα συναντιλαμβάνεται τῇ ἀσθενείᾳ ἡμῶν· τὸ γὰρ τί προσευξώμεθα καθὼς δεῖ οὐκ οἶδαμεν, ἀλλ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει στεναγμοῖς ἀλαλήτοις·	26 På samma sätt är det när Anden stöder oss i vår svaghet. Vi vet ju inte hur vår bön egentligen bör vara, men Anden vädjar för oss med rop utan ord,	Så tar Paulus upp ett exempel med hur hoppet fungerar. Han använder sig av bönen. När vi ber vet vi ju inte att vi ska få det vi ber om. Vi kan ju inte vara säkra på att vi får det vi ber om därför att vi egentligen inte vet hur vi ska be för att få det vi ber om. Men det är så bönen är utformad. Gud vill att vi ska be. Paulus talar i Filipperbrevet om att Gud ska få "veta alla era önskningar (Fil 4:6). Den Helige Ande hjälper oss att be. Inte bara det. Den Helige Ande formar hela bönen för oss. När vi ber kan vi lägga allt i den Helige Andes händer. Vad som menas med att "Anden vädjar för oss med rop utan ord" är lite osäkert vad Paulus menar. Det måste läsas med v 27. I 2 Kor 12:4 skriver Paulus: "fick höra ord som ingen människa kan eller får uttala". Troligen handlar det om synsättet från GT och rättsväsendet där man i en process har någon som talar för en, en advokat. Någon lägger fram ens sak inför domaren. Att det är så Paulus menar beror på ordet "hyperentugchanei" "förespråkar" som hör samman med ordet "sunantilambanetai" precis före som betyder "att bistå, hjälpa till". "Rop utan ord" kan helt enkelt betyda "suck", men när det läses ihop med v 27 blir det klarare. Det handlar om att vi kan be om vad vi vill, men Anden hjälper oss med våra böner och lägger fram dem inför Gud för att efterfråga om våra böner stämmer överens med Guds vilja. Gud gör ju aldrig emot sig själv, det kan Han inte eftersom Gud är fullkomlig. Att göra emot Guds vilja är ju vad synd är och självklart kan ju inte Gud synda och gå emot sig själv. Det kan vara så att

		Paulus vill tala om att vi kan be om vad vi vill, lägga fram alla våra önskingar inför Gud. Det är ok eftersom våra böner läggs fram inför Gud genom att den Helige Andes talar för oss.
8:27 ὁ δὲ ἐραυνῶν τὰς καρδίας οἶδεν τί τὸ φρόνημα τοῦ πνεύματος, ὅτι κατὰ θεὸν ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἁγίων.	27 och han som utforskar våra hjärtan vet vad Anden menar, eftersom Anden vädjar för de heliga så som Gud vill.	Men bönen är inte bara ord som vi lägger fram med våra munnar. Orden måste komma från våra hjärtan. Här ser vi betydelsen av 2:a budordet "Du ska inte missbruka Herrens din Guds namn". Man kan säga: "Herre Gud" med sin mun, men när orden inte finns i våra hjärtan är det ett missbruk av Guds namn. Våra böners ord måste korrespondera med våra hjärtan. Gud utforskar "eraunon" våra hjärtan. Gud vet vad som finns där. Det Anden gör är att förespråka oss, undersöka att det vi ber om både är en sann önskan från våra hjärtan samt att jämföra det med Guds vilja. Det är inte så att Anden lägger fram det så som vi, de heliga, vill utan såsom Gud vill. Nu står det inte "såsom Gud vill" i grundtexten, utan endast "inför" eller "i enlighet med Gud", men det innebär samma sak. Paulus fortsätter med rättstanken. Anden förespråkar de heliga inför Gud eller "vädjar". Det är svårt att känna till Pauli tankegång, men troligen tänker han på en rättsprocess eller politisk process där advokaten eller grupperingen för fram sakfrågan och processen handlar om att komma fram till om det som förs fram stämmer med lagen eller inte, i detta fall Guds vilja. När det gör det kan klartecken ges och bönen besvaras med bifall.
	<i>Guds kärlek i Kristus Jesus</i>	
8:28 Οἶδαμεν δὲ ὅτι τοῖς ἀγαπῶσιν τὸν θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν, τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς οὖσιν.	28 Vi vet att Gud på allt sätt hjälper dem som älskar honom att nå det goda, dem som han har kallat efter sin plan.	Här är det lätt att koppla in tanken på förutbestämmelse, att Gud skulle utvalt vissa människor till frälsning och medvetet uteslutet andra. Men det handlar inte om det. Den tanken är en filosofisk tanke som inte är biblisk. Här handlar det om att Gud har utvalt varje människa som kommer till tro på Jesus Kristus, att bli frälst. Detta innebär att de som inte tar emot Jesus bli uteslutna från himmelriket. Det är Guds plan. Det innebär att frälsningen gäller alla människor i alla tider, ingen undantagen. Det avgörande urvalet är det vi själva gör, inte Gud. Gud ha redan beslutat att frälsa alla människor och göra det genom Jesus Kristus. Men frälsningen måste tas emot. På så sätt blir det en åtskillnad, men det har ju Paulus ägnat så mycket tid till att skriva redan tidigare, så här tas det endast upp de som tagit emot Jesus som Herre i sina liv. Men det är lätt i denna och kommande versar att falla tillbaka i det filosofiska tänkande om predestination. Men det är aldrig så Paulus menar. Han talar här om det val Gud har gjort att i frälsa alla människor genom Jesus Kristus. Att nå det goda handlar om att nå himmelen.

8:29 ὅτι οὗς προέγνων, καὶ προώρισεν συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς·	29 Ty dem han i förväg har utvalt har han också bestämt till att formos efter hans sons bild, så att denne skulle vara den förstfödde bland många bröder.	Vi är skapade till Guds avbild, men förlorade jämlikheten eller avbilden genom synden. Nu handlar det om att återfå Guds avbild och det får vi genom Jesus Kristus. Vi blir liksom födda på nytt och får därigenom vara Guds avbild igen. Det kan vara så att Paulus tänker på dopet även om han inte skriver så här. Men troligen tänker Paulus på förstfödsrätten som finns omnämnd på många ställen i GT. Den förstfödde hade arvsrätten och därmed familjeansvaret. Paulus vill med detta uttryck här peka på att Jesus inte bara är vår Herre och Frälsare samt Konungarnas konung "Han ska vara min förstfödde, den högste bland jorden kungar" (Ps 89:28) utan han är vår storebror, den förstfödde för alla kristna. Troligen är det så Paulus menar även om tanken på förstfödelsen är mer omfattande än så. Han har redan talat om Anden som en första gåva i v 23, men utvecklar inte tanken på vad mer förstfödelsen innebär. Han vill här endast beskriva att Jesus har förstfödsrätten och att han är den som i allt går före oss genom döden, genom livet och in i evigheten. Vi syskon behöver följa honom i liv och död med hoppet, som Paulus talade om tidigare i v 24-25, till himlen.
8:30 οὗς δὲ προώρισεν, τούτους καὶ ἐκάλεσεν· καὶ οὗς ἐκάλεσεν, τούτους καὶ ἐδικαίωσεν· οὗς δὲ ἐδικαίωσεν, τούτους καὶ ἐδόξασεν.	30 Dem han i förväg har utsett har han också kallat, och dem han har kallat har han också gjort rättfärdiga, och dem han har gjort rättfärdiga, dem har han också skänkt sin härlighet.	Här kommer en treologi som Paulus gillar, en slags trestegstrappa som beskriver vad som gäller de frälsta, de som Gud har utvalt att vara Guds söner. Han har kallat, har gör dem rättfärdiga och han skänker dem sin härlighet. Den här versen kan vara en slutsats av det han redan har fört fram. Men påfallande är att Paulus använder den grammatiska formen aorist här om ordet "härlighet", "edoxasen". Paulus har tidigare talat om den härlighet som väntar oss, alltså futurum v 17-18. Men här som aorist en enstaka dåtida handling som gäller också nu och framåt. Detta tempus finns inte i svensk grammatik och kan därför vara svårt att få fram avsikten med mer än att det handlar om en dåtida händelse som gäller. Vissa menar att Paulus tänkte på dopet där vi fått ta emot Guds kallelse, rättfärdighet och härlighet och som vi får bära med oss genom livet. Det Jesus har gjort blir en del för oss. Troligen är denna vers en slags sammanfattning av vad Paulus vill framföra. Gud har i förväg beslutat att frälsa alla människor genom Kristus. Det var den enskilda handling som Jesus gjorde varför orden "kallat", "ekalesen", rättfärdiggjort", "edikaioson" och "förhärligat", "edoxasen" är skrivna som aorist. Denna enskilda handling gäller för alla troende därför att Gud beslutade att frälsa alla människor genom Jesus Kristus. Det var det förutbestämde valet. Det Jesus gjorde får därför varje troende del av redan under livet på jorden samtidigt som det kommer att fulländas i himlen. Hela frågan handlar om att vi i denna världen både en del av den

		fallna skapelsen som vi en är den av den återupprättade skapelsen och gemenskapen med Gud genom Jesus Kristus. Det är ju så Paulus fram tills nu har framburit hela ärendet.
8:31 Τί οὖν ἐροῦμεν πρὸς ταῦτα; εἰ ὁ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν;	31 Vad innebär nu detta? Om Gud är för oss, vem kan då vara mot oss?	Nåväl, vad betyder det här för oss människor? Troligen har Paulus tänkt igenom det han har skrivit och sett att vi människor i oss själva inte kan nå rättfärdigheten och härligheten hos Gud av egen kraft, utan Gud går vi förlorade. Men Gud har genom Jesus Kristus kommit med möjligheten för oss att bli frälsta. Det är Guds val och har genom det visat att Han är för oss, Han är den ende som kan frälsa oss och han gjorde det. Ingen kan, därför att det var Gud själv som gjorde det, göra något som ändrar detta för oss. Vad Paulus troligen har i tanken är att det inte finns någon annan eller något annat sätt för oss att nå frälsningen annat än genom tron på Jesus Kristus.
8:32 ὃς γε τοῦ ἰδίου υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν, πῶς οὐχὶ καὶ σὺν αὐτῷ τὰ πάντα ἡμῖν χαρίζεται;	32 Han som inte skonade sin egen son utan utlämnade honom för att hjälpa oss alla, varför skall han inte skänka oss allt med honom?	Gud gjorde frälsningen åt oss på det mest offrande sätt som går för "oss alla". Det gäller inte bara en utvald skara, det gäller alla. Ordet "hjälpa" finns inte med i grundtexten inte heller ordet "frälsa", men troligen ansåg Paulus inte sig behöva skriva ut verbet utan det blev en självklar följd av det han redan skrivit. Det är därför riktigare att skriva ordet "frälsa" här i svensk översättning eftersom det bättre stämmer in med sammanhanget och är troligen det som Paulus faktiskt menar. "Med honom" är det viktiga i den andra delen av versen. Det är "med honom" vi får allt som gåva, dvs frälsningen av nåd. Det handlar här inte om bönesvar att vi genom Jesus Kristus och i tron på honom får allt vi ber om, det handlar om frälsningen, den får vi som gåva, till skänks. Ordet "skänka", "chaprissetai" betyder både nåd, förlåtelse samt gåva och hör ihop med det som kommer i nästa vers att "Gud frikänner".
8:33 τίς ἐγκαλέσει κατὰ ἐκλεκτῶν θεοῦ; θεὸς ὁ δικαιοῶν·	33 Vem kan anklaga Guds utvalda? Gud frikänner,	Det kan vara så att Paulus tänker på en rättsprocess. Om någon blir benådad och genom det blir såsom en frikänd, hur är det då möjligt att åter anklaga? Om det är så Paulus tänker är det en fascinerande tanke. Man är skyldig, javisst, men om man blir benådad, vad är man då, skyldig eller frikänd? Visst blir man frikänd, det man har gjort har man gjort, men som benådad gäller det inte längre, man räknas som frikänd. Nu använder Paulus inte ord som har med dom att göra inte heller frikänd i grundtexten utan rättfärdiggjord, det innebär visserligen samma sak. Men ordet får här större betydelse eftersom det handlar om en rätt som Gud ger. Men skriver man ordet "rättfärdiggör" så blir det svårt att förstå det på svenska. Samtidigt följer Paulus sin tanke om att det är Gud som är den som rättfärdiggör, dessutom passar uttrycket in i det som kommer om

		att fälla där ordet "katakrinon", "fälla" är ett rättsuttryck.
8:34 τίς ὁ κατακρινῶν; Χριστός [Ἰησοῦς] ὁ ἀποθανών, μᾶλλον δὲ ἐγερθεὶς, ὃς καὶ ἐστὶν ἐν δεξιᾷ τοῦ θεοῦ, ὃς καὶ ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν.	34 vem kan då fälla? Kristus är den som har dött och därtill den som har uppväckts och sitter på Guds högra sida och vädjar för oss.	"katakrinon" betyder egentligen "avkunnandet av en fällande dom" eller "fördöma". I svensk översättning blir det lättare att förstå som fira eller fälla. När man ser det här ordet h är kan man kanske ana att Paulus noga tänkt igenom valet av ord i v 33 och inte använt ordet för "döma" utan just ordet "rättfärdiggjord ställdmot ordet för "fördöma". Det är ju inte en nåd vi får för något vi har gjort utan för något Jesus Kristus har gjort för oss. Det kommer Paulus in på direkt. Därför talar nu Paulus om varför vi blir frikända och varför ingen kan fälla oss eller fördöma oss. Det är Kristi verk. Han har genom sin död tagit vårt straff på sig. Därför kan vi bli frikända eller rättfärdiggjorda. Nåden som ges oss av Jesus Kristus, vi blir inte frikända av nåd därför att Gud förbarmar sig över oss. Guds dom är stenhård, men han lät den drabba sin egen son, v 32. Domen, straffet är redan betald och verkställd. Paulus lägger till ordet "mallon", "ännu mer" för att tydliggöra det. Jesu uppståndelse är beviset för detta. Nu är det Jesus som sitter på Guds högra sida. Uttrycket kommer från Psaltaren 110:1 och hela psalmen stämmer in här. Guds högra sida eller Guds högra hand är den med vilket Gud utför sitt verk. Det är Jesus som är den vilken Gud utför sitt verk. precis som Johannes beskriver det i Joh 1:3 om Jesus som Ordet "allt blev till genom det". Där vädjar, ber Jesus för oss "entugchano" är ett ord som från början handlar om någon som talar för eller emot någon inför myndigheter, att tala i någons sak.
8:35 τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμὸς ἢ λιμὸς ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;	35 Vem kan då skilja oss från Kristi kärlek? Nöd eller ångest, förföljelse eller svält, nakenhet, fara eller svärd?	Ingenting kan skilja oss från Kristi kärlek. Det vill Paulus tala om nu. men han skriver "vem" och sedan visar han på olika tillstånd av nöd. Man har förutsatt att Paulus tänker på förföljelser av olika slag som han själv har råkat ut för och visar genom sitt eget exempel att oavsett nödsituation har han känt Kristi närvaro och kärlek i allt det svåra. det kan vara så att den nöd som Paulus talar om alltid har en mänsklig bakgrund, det är människors handlande som orsakar det svåra man kan råka ut för. Men det viktiga är inte Pauli upprepning av en slags lidandekatalog som han också gör i 2 kor 11:26-27 där han beskriver de faror och elände han själv råkat ut för. Det viktiga är att han här tydligt visar på att lidande av olika slag är något som hör det kristna livet till. Att leva i Kristi kärlek innebär att man kan råka ut för lidande av olika slag. Vi blir inte undanhållna lidandet. Vi kan bli helade från sjukdomar, men vi blir inte självklart fria från sjukdomar, det ligger också i det kristna livet att bära svagheter och sjukdomar. Paulus fick själv uppleva både ock. I ena fallet blev han inte helad utan fick höra att nåden fullkomnas i svaghet, 2 Kor

		12:9 där han först skrivit om att han blev uppryckt till paradiset. Han blev också helad vid andra tillfällen som när en orm bet honom och han överlevde, Apg 28:6-7. Dessutom talade Jesus inte om att vi ska slippa lidande. Han sa: "saliga är ni när man skymfar och förföljer er och på allt sätt förtalar er för min skull" Matt 5:11
8:36 καθὼς γέγραπται ὅτι ἔνεκεν σοῦ θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν,* ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς.*	36 Det står ju skrivet: <i>För din skull lider vi dödens kval dagen lång, vi har räknats som slaktfår.</i>	Här använder Paulus ett stycke från Psaltaren 44:23. När man läser det stället kan man få uppfattningen att det är en anklagelse till Gud för att Han låter oss lida. Men här tolkar Paulus det tvärt emot och ser det som en ära att få lida dödens kval dagen lång. genom att vi tillhör Jesus Kristus och har del av honom är det egentligen självklart att vi måste dela allt med honom, inte bara hans härlighet, utan också hans lidande. Inte bara det lidande Jesus fick utstå på korset, utan hela världens lidande. Vi kan inte undfly det, vi delar det.
8:37 ἀλλ' ἐν τούτοις παῖσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς.	37 Nej, över allt detta triumferar vi genom honom som har visat oss sin kärlek.	Men det finns en orsak till att vi kan dela Kristi lidande och bära vårt kors. För segern över ondskans alla andemakter, över synden och döden. Den segern har vi också i Kristus. Det är den seger som gör att vi, mitt i allt lidande och nöd kan triumfera. Det var på grund av kärlek som Jesus tog på sig allt lidande och död. Vi kan lägga allt i Jesu händer och kan jubla mitt i allt mörker och nöd. För det finns ingenting som kan besegra oss.
8:38 πέπεισμαι γὰρ ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωὴ οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαὶ οὔτε ἐνεστῶτα οὔτε μέλλοντα οὔτε δυνάμεις	38 Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller andemakter, varken något som finns eller något som kommer,	Ingenting kan skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, ingenting någonstans eller under någon tid. Allt är sammanfattat i Jesus Kristus på grund av Guds kärlek. Det här är nästan ofattbart att ta till sig denna slutsats som Paulus kommer fram till. Han vill vara tydlig och räknar upp allt möjligt som skulle kunna vara hinder för oss att få vara i Guds kärlek och konstaterar att det finns ingenting som kan skilja oss från Guds kärlek. Oavsett vad som händer oss i våra liv kan det inte skilja oss från Guds kärlek.
8:39 οὔτε ὕψωμα οὔτε βάθος οὔτε τις κτίσις ἑτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν.	39 varken krafter i höjden eller krafter i djupet eller något annat i skapelsen skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår herre.	Guds kärlek i Kristus Jesus är grundläggande för Gud och för oss alla i varje tid och plats. Paulus talar inte bara om Gud, utan om Guds kärlek. Det är svårt att veta hur Paulus tänker vad som gäller den semantiska skillnaden med att bara skriva Gud och att skriva Guds kärlek. Här vill Paulus tala om att det just är Guds kärlek som överflödar allt annat. Hos Gud finns inte något ont och Gud är helig och kan inte ha med det onda att göra. Men eftersom Gud är kärleken och sände Kristus Jesus för att ta på sig allt det onda trots sin helighet så är det Guds kärlek som överflödar allt annat. Det är omöjligt att förstå det här eftersom vi människor i tanken har svårt att förstå Guds fullkomlighet. Men det kan vara så att Paulus förstod det här mer än kanske vad många andra har gjort i historisk tid och därför pekar på

		något som semantiskt är omöjligt att beskriva och intellektuellt är omöjligt att förstå. Det sammanfattar Paulus ändå i orden "Guds kärlek i Kristus Jesus, vår herre." Och det är tillräckligt.
--	--	--